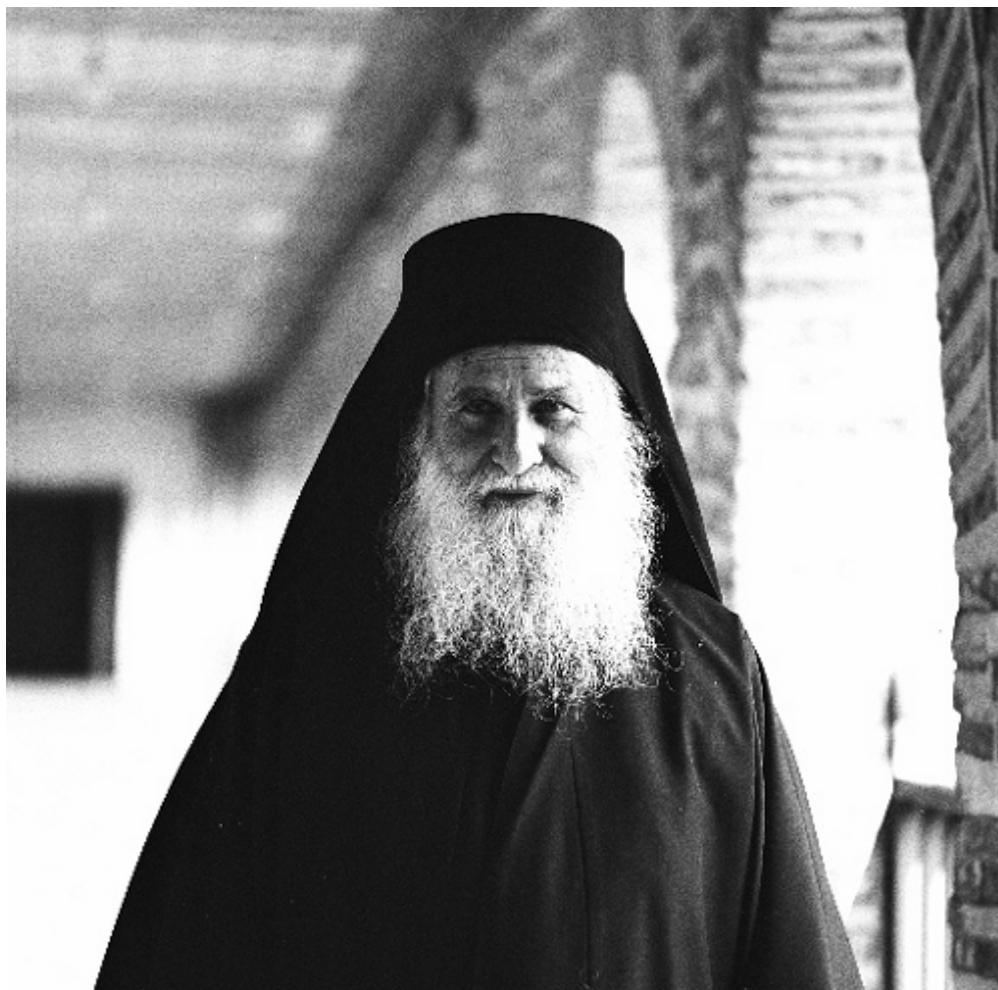

30 Σεπτεμβρίου 2019

Γέρων Ιωσήφ Βατοπαιδινός: Ο Χριστός έδειξε έμπρακτα όλες τις αρετές στον πανάρετό Του βίο

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Γέροντας Ιωσήφ Βατοπαιδινός (1921-2009).

Η άκρα του Χριστού μας αγαθότης δεν μετάδωσε μόνο τη χάρι στην ανθρώπινη φύση μας, αλλά μας δίδαξε και τον τρόπο της πρακτικής ενεργείας όλων εκείνων των μέσων και στοιχείων που μας οδηγούν στην επιτυχία της τελείωσής μας.

Η ευμέθοδος διεξαγωγή του αγώνα είναι απαραίτητη, επειδή, όπως γνωρίζουμε, η πάλη μας δεν είναι προς αίμα και σάρκα (προς ανθρώπους), αλλά προς τους πονηρούς δαίμονες (Εφεσ. στ' 12), οι οποίοι αδίστακτα, ανύστακτα, ακούραστα και πεισματικά ζητούν την καταστροφή μας.

Γι' αυτό ο Κύριός μας συμπεριέλαβε στα πάνσοφα σχέδιά του όλη την κατάσταση του ανθρώπου, ώστε διά της προσωπικής του παρουσίας σ' όλα τα στάδια της ζωής μας, από της βρεφικής ηλικίας μέχρι της τελείας ανδρικής, να διδάξει πρακτικά το δυνατό της εφαρμογής των θείων εντολών και να δώσει ζωντανό παράδειγμα της κατά Θεόν ζωής.

Στην παιδική του ηλικία «ην υποτασσόμενος», λέγει η Αγ. Γραφή, στους θεωρούμενους γονείς Του, τον Ιωσήφ και την Μητέρα Του. Δωδεκαετή τον βρίσκουμε στο ναό να επερωτά και να συνδιαλέγεται με τους διδασκάλους του Ισραήλ. Καθ' όλη την παιδική και νεανική του ζωή «προέκοπτε σοφία και ηλικία και χάριτι παρά Θεώ και ανθρώποις» (Λουκ. β' 41-52).

Όταν δε έφθασε στην ανδρική ηλικία, τον βλέπουμε να αποσύρεται στην έρημο νηστεύοντα, αγρυπνούντα, αγωνιζόμενο και θριαμβεύοντα εναντίον του διαβόλου που τον πολεμούσε με τους τρεις περιεκτικούς πειρασμούς.

Όλες τις αρετές τις έδειξε έμπρακτα στον πανάρετό Του βίο, γι' αυτό δικαίως έλεγε· «τις ελέγχει με περί αμαρτίας;» (Ιω. η' 46). Ολόκληρη η έκταση και ο τρόπος της πνευματικής βιωτής, από την πράξη μέχρι τη θεωρία, οι σωματικές και ψυχικές αρετές που συντελούν στην διά της Χάριτος κάθαρση και τον φωτισμό και την τελείωση της προσωπικότητάς μας, αποδείχτηκαν εφαρμόσιμες και δυνατές, κατά το παράδειγμα του Ιησού μας.

Έτσι φράζεται κάθε στόμα που προβάλλει προφάσεις, και καθίσταται υπόδικος όλος ο κόσμος στο Θεό. Γι' αυτό και ο Απ. Παύλος παρακινεί όλους μας, ίνα «αφορώντες εις τον της πίστεως αρχηγόν και τελειωτήν Ιησούν..., δι' υπομονής τρέχωμεν τον προκείμενον ημίν αγώνα» (Εβρ. ιβ' 1-2).

Μετά λοιπόν από το έμπρακτο παράδειγμα του Χριστού και τόσων αγίων, ποίος, από όσους θέλουν, φοβάται την εγκράτεια ή ποίος είναι δυνατό να την κακίζει; ποίος τώρα αμφιβάλλει για την ανάγκη μόνωσης και προσευχής; ποίος τώρα δειλιά στην αρετή της ολιγάρκειας ή της ακτημοσύνης, ακόμα και εν τω μέσω της κοινωνίας ευρισκόμενος; ποίος μπορεί να αρνείται την αγάπη, την πραότητα, την καλωσύνη προς τον συνάνθρωπό του, όταν ο Χριστός δέχεται με τόσην ηρεμία το φίλημα τού προδότη;

Το συμπέρασμα είναι ότι δεν αρκέσθηκε ο Λυτρωτής μας στην προστακτική υπόδειξη των θείων του εντολών, δεν αρκέσθηκε στην χαρισματική δωρεά της θείας Του Χάριτος, αλλά συγκαταβαίνοντας διά του ανερμήνευτου τρόπου της θείας Του κενώσεως φόρεσε τη δική μας φύση, ώστε οι θείες Του δωρεές να μην είναι απλώς χαρισματικές αλλά και κληρονομικές, κατά τον νόμο της συγγένειας. Επειδή οι άνθρωποι έχουν σάρκα και αίμα, λέγει ο Παύλος, επήρε κι Αυτός τα ίδια και έγινε όμοιος με ημάς, για να μας κάμει τέκνα Θεού, «κληρονόμους μεν Θεού, συγκληρονόμους δε Αυτού» (Ρωμ. η' 17).

Από το βιβλίο του Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού, "Λόγοι παρακλήσεως", έκδοση της Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου.